

i veškerá právní jednání, kterými dosavadní nájemník dává sobě nebo někomu jinému něco poskytovat nebo slibovat za postoupení bytu nebo v souvislosti s tím.

Z obou těchto ustanovení plyne, že zákon trestem stihá ta jednání, která zákon výslovně za zapovězená prohlašuje; za taková prohlašuje však § 14 v odst. 2. jedině ta jednání, jimiž si dává nájemník nebo pronajímatel neb osoba třetí něco poskytovat nebo slibovat z příčiny postoupení bytu, pronájmu neb sprostředkování nájmu, nikoli též jednání toho, kdo žádanou úplatu neb slib dává. Tomu svědčí i okolnost, že zákon tomu, kdo něco splnil proti ustanovení odst. 2 § 14, v odst. 3 § 14 dává právo, plnění to zpět žádati i s úroky zákonnými, a stanoví, že tohoto nároku na vrácení nelze se předem zříci, že tedy této straně poskytuje ochranu.

Žal. úřad v nař. rozhodnutí vyslovil, že se st-l dopustil přestupku §§ 14 a 29. cit. zák. tím, že nabídl a vyplatil dosavadnímu nájemníku odstupné za postoupení krámu, a uzavřel tudíž právní jednání podle cit. předpisů zákona zapovězené a trestné. Avšak podle toho, co uvedeno, okolnost, že někdo sjedná a vyplatí dosavadnímu nájemníku za postoupení bytu odstupné, nezakládá pro něho skutkovou podstatu přestupku §§ 14 a 29 cit. zák. Není tu tedy dána skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného, a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 6843.

O b e c n í n o t á ř i (S l o v e n s k o) : * P ř e d p i s y z á k . z e 22 . p r o s i n c e 1924 č. 287 nevztahují se na zvýšení pensijních požitků obecních a obvodních notářů; pro tyto platí výlučně zákon z 19. prosince 1924 č. 310 Sb.

(Nález ze dne 29. října 1927 č. 19.902).

V ě c : Arnošt V. v D. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran výměry pense.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím byly st-li podle zásad zák. z 19. prosince 1924 č. 310 Sb. za souhlasu gřř v Bratislavě počínaje dnem 1. ledna 1925 poukázány odpočivné požitky, a to 3916 Kč 80 h pense, 2700 Kč drah. přídavků a 5904 Kč mimořádné a nouzové výpomoci.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss:

Stížnost spatřuje nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že žal. úřad vyměřil pens. požitky pouze na základě zák. č. 310/24, nevzav v úvahu také ustanovení zák. č. 287/24. Právní názor stížností zastávaný lze shrnouti ve větu, že obecní notáři se stali na základě zák. č. 211/20 státními úředníky, resp. pensionovaní na základě tohoto zákona státními pensisty; dle § 1 zák. č. 310/1924 pak upravují se pens. požitky jejich podle zásad zák. č. 99/21, pročež pro ně platí i zákon č. 287/1924, který předpokládá úpravu pens. požitků dle zák. č. 99/21.

Tento názor není správný.

Zákony z 22. prosince 1924 č. 287 Sb. a z 19. prosince 1924 č. 310 Sb. upravují odpočivné požitky různých kategorií veř. zaměstnanců, jak plyne již z jejich nadpisů. Kdežto zák. č. 287/24 se vztahuje na státní úředníky, soudce, státní učitele a státní zaměstnance náležející do kategorie zřízenců, dále na četnické důstojníky, mužstvo a kancelářské zřízence u četnictva (§ 1), — týkají se předpisy zák. č. 310/24 jiné skupiny veř. zaměstnanců, totiž pensionovaných zaměstnanců na Slov., na které by se vztahoval zák. č. 210/20, kdyby v den účinnosti cit. zák. byli bývali v činné službě, dále obecních a obvodních notářů na Slov. Z toho plyne, že bylo úmyslem zákonodárce upravit odpočivné požitky těchto dvou přesně rozlišovaných kategorií úplně samostatně a že tudíž mezi těmito zákony není té spojitosti, jakou stížnost předpokládá, naopak vylučuje jeden zákon druhý a jeví se jako speciální ustanovení pro tu kterou kategorii.

Ježto jest nesporno, že st-1 je pensionovaným obecním notářem na Slov. a zák. č. 310/24 výslovně upravuje odpočivné požitky ob. a obv. notářů, postupoval žal. úřad správně, když odpočivné požitky vyměřil dle tohoto zák., nebrav zřetele k zák. č. 287/24, který se na ob. a obv. notáře vůbec nevztahuje.

Č. 6844.

V ý v o z n í p o p l a t k y: I. Výše poplatku je »stanovena« ve smyslu oběžníku úřadu pro zahr. obchod č. 79 z 27. května 1921 teprve, když vývoz byl realizován. — II. Strana má nárok na vrácení oné části poplatku předem složeného, která alikvotně připadá na vývoz neuskutečněný. — III. Ode dne účinnosti předpisů o zahraničním obchodě z 2. června 1924, t. j. ode dne jich uveřejnění ve Věstníku min. obch., nemají předpisy cit. oběžníka ze 27. května 1921 významu.

(Nález ze dne 29. října 1927 č. 22.259).

V ě c: Firma Marc. Sp. a Co. v Bratislavě proti ministerstvu obchodu stran poplatku za vývozní povolení.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud se týká poplatků za hromadné vývozní povolení č. 307.705, 312.970 a 314.589 z r. 1924, zrušuje se pro nezákonnost; jinak zamítá se stížnost jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním de praes. 4. prosince 1926 žádala stěžující si firma o konečné zúčtování hromadných povolení na vývoz dříví ze.... a vrácení poplatků připadajících na nevyvezené množství dříví. Nař. rozhodnutím nebylo žádosti vyhověno, poněvadž ani v zák. z 24. června 1920 č. 418 Sb., ani v nař. ze 13. července 1920 č. 442 Sb. není ustanovení, podle něhož by poplatky zaplacené za povolení vývozu neb dovozu měly býti vráceny, když těchto povolení buď zcela nebo z části nebylo použito, a poněvadž ani podmínky, stanovené vyhláškami úřadu pro zahr. obchod ze 13. července 1920 č. j. 87.377 a z 24. ledna 1921 č. j. 4379 pro výjimečné vrácení těchto poplatků nejsou prokázány,